

τό ιερών και πεφλημένον πτηνόν τῆς Ἡρας.

Καί τούτου πάλιν εὐφραστάτη ἡ ἀλληγορία, ἐμφαίνουσα ὅτι γυνὴ τοιαύτη, περικαλλὲς ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπέροχος τὴν ἀξίαν, μεγαλοπρεπὲς τὸ φυσικὸν μόνον παράστημα καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν, εἶναι μεγαλοπρεπῆς καὶ ὠραίας μόνον τοιάς! . . . ὁλον σοφώτατον δίδαγμα! . . . Ἐκ τοῦ διδασκὰ καὶ τῆς Ἡρας γεννῶνται ἡ Ἥρα, ἴσοι ἡ εὐθαλής νεότης, τὸ πῶσκειον γυναικεῖον θέλγτρον, καὶ ὁ Ἄρης, ἴσοι ὁ θεὸς τοῦ πολέμου. Τοῦτο δὲ πάλιν τί ἄρα σημαίνει; Ὁμοί! . . . τί ἄλλο εἶμὶ ὅτι τῆς ἐκ γυναικὸς πολλακτῆ καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς καὶ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ ἀπέβησαν ὁ πόλεμος; Μεγάλη ἀλάβαστρος, ἢς πρῶτον ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ἀρχαίῳ τῆς μάστιδος ὁ ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ποιήσεως ἀπαθανασθεὶς τραϊκὸς πόλεμος, οὗ ἄριστος μὲν αἰτία ἡ-πῆρξεν ἡ Ἑλένη, ἡμεῖσοι δὲ καὶ πελαγοῦνται, ἀν πιστεύσωμεν τὸν Ἡρόδοτον, ἡ Ἰνῶ, ἡ Κύρως καὶ ἡ Διδύς, ἀρπαγείσαι αἱ μὲν ὑπὸ τῶν Ἀσιανῶν αἱ δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀφινος δὲ πᾶσαι, λέγει αὐτός, δὲν θά ἤρπαζον ἂν αὐτὰ δὲν ἤβουλο. εἰληλά γὰρ οἷοι ὅτι ἐμὴ αὐτὰι ἐξοῦ-λονται οὐκ ἂν ἤρπαζοντο, (Ἡροδ. κλ. Α΄).»

Ἄλλὰ τὸ θέμα τοῦτο ὅπερ ἴθελε μᾶς φέρει μακρόν, ἀφίνον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπιθυμῶσάν μεν ὅπως ἐπανελάβωμεν, ἂν θεὸς θέλη, ἄλλοτε.

Ἄλλὰ σύγγυς τοῦ Διὸς ἡπῆρξεν ἡ προμνησθεῖσα Μῆτις, ἐξ ἧς παρήχθη ἡ φέροπλος Ἄθηνᾶ. Ταῦτης τῆς θεᾶς ἡ προσηγορία εἶναι μάλιστα καὶ σπουδαίω-τάτη. Ἡ γολάνη αὐτῆς θυγάτηρ τῆς θείας πανσοφίας, τῆς τοῦ ὑψίστου Νοῦς, εἶναι καὶ ἀρχὴν ἡ θεὰ τῆς ἀνθρωπίνης φρονήσεως καὶ σοφίας. Μορφή ξανθοκόμος, οὐρανόφθαλμος, εἰσωμορφή καὶ ρωμαλεὰ, σφω-δάρως ὠραία καὶ πλήρης αὐστηροῦ τιμῆς ἦθος καὶ ψυλλῆς καὶ ἐν γενῶνς ὑπερπλά-

νου ἐκφράσεως, ἡγεταὶ παντὸς μεγάλου καὶ σοδοροῦ ἀνθρωπίνου ἔργου, ἐμπνέει τούτῃ στρατηγούς, συνέχει τὰς πολιτείας, ἀνάσσει τῆς εἰρήνης, διοργανοῦ τὴν βιομηχανίαν καὶ οἰκονομοῦ τῆς ἐξουσίας. Ἄλλ' εἶναι γυνὴ, καὶ ὡς γυναικῶν δέον νά τιν ἐξετάσωμεν πρῶτον. Ἡ ὑψηλὴ αἰσθητικὴ φρόνησις καὶ σοφία δὲν σημαίνει ὅτι ἡ γυνὴ ἐπιλόσθη ἴνα διέπρ λαθός, παρὰ τὸ ἀνδρῶν δὲ παρῶσθη τῆς παρεμπιπτόν-τος μόνον καὶ ὁσοῦ καὶ ἐπέκτισιν τῶν ἰδιοτήτων αὐτῆς μετῆτι τῶν ἀνδρῶν ἔργων. Κυρίως δὲ εἶναι, ὡς γυνὴ, δευτε-ρευόνοια μόνον ἐπιτακτικὴ ἐν τῷ κόσμῳ δύναμις, τῆς ὑπερτάτης κυριαρχίας ἀφει-μένως εἰς τὸν δία καὶ μόνον, τὸν ἀνδρα, ὅστις καλεῖται εἰναξ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» οὐχὶ δὲ καὶ αὐτῆ. Συμβολοποιεῖ δ' ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ φύλου τὸ εὐπρεπές, τὸ σοδορὸν καὶ σῶφρον, τὸ σθεορῶν καὶ ἀν-δρωδές, οὐχὶ κούφον καὶ ἐπιπόλοτον φρό-νημα καὶ πῶος τῆς ἐμβροδῆς καὶ ἀρτίας γυναικός. Ἡ ὑπερτάτη σῶφροσύνη, ἡ ἐξοχωτέρα σεμνότης χαρακτηρίζουσι τὴν γλιανκώπιδᾶ παρθένον, προσηγοριάζουσαν τὴν νεάνιδα, ὡς ἡ Ἥρα τὴν οὐξίνον παρ-ρίσταται δὲ πᾶνοπλοῦ, οὐχὶ κυρίως χάριν τοῦ πολέμου, ἀλλ' ἴνα παραστήται τὴν αὐστηροῦ καὶ εἰσιποῦ ἀμνηστῆς στάσιος, ἴν δέον νά τῆρῃ πᾶσα αὐστηρῶς ἠθικὴ κῆρ ἐν τῷ μῶσφ τῶν μυρῶν κινδύνων καὶ παγιδῶν τῶν διπλωτικῶν πρὸ αὐτῆς σπιν-όμενον ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς διαφθορᾶς καὶ ἀνθρωπικότητος. Οὐδὲν κομῶν ἐπισοδῶν ὡς τῆς Ἡρας, οὐδὲν σκῶδοβαλον ὡς τῆς Ἄδροπότης διασπίζει τὸν βίον τῆς ὑπερ-βῶως Ἀθηνῆς ταύτης κόρης, οὐδεμῖα ἐλα-φρότης ἡ φιλαρεσκεία. ἐπισοκίσει τὴν οὐρανοπρεπῆ καὶ ἀγέροχον αὐτῆς καλλο-νῆν. Ἡ Ἄδροδῆτι ἐπέκλινον πρῶτῃ τὸν τραϊκὸν πόλεμον ἐκ γυναικεῖας μικροφι-λοδοξίας καὶ φιλαρεσκείας ὅπως ἄδρη τὸ χρυσὸν πῆλον. Ἡ Ἥρα, ἡ προσήλυθῆσθαι ἐν τῇ φιλαρεσκείᾳ αὐτῆς γυνὴ, καθεδύξε τὸ τραϊκὸν γένος, διότι δὲν ἐλαβετὸ πῆλον

παρὰ τοῦ Πάριδος. Ἄλλ' ἡ γλιανκώπης θεὰ τελείως ἀδαφροδοῦσα περὶ φιλαρεσκῶν τοιοῦτων ἀριστειῶν, οὐδ' ἐκινῆθη, οὐδ' ἐθεώρησε τοῦτο ὄφρον, ἀλλ' ἐξήλασε ἐξου-σία εὐθέροπλητῶν στεφάνους καὶ βρα-δείας ἄνωτερα.

Ἡ Ἄθηνᾶ εἶναι θεὰ τῆς πολιτειακῆς εἰρήνης ἀπόδειξις ἡ ἱερὰ εἰλαία, τὸ ἐμ-δῆλαμα τῆς εἰρήνης, ἴν ἐθῶροσεν εἰς τὰς Ἄθηνᾶς.

Καὶ ὑπὸ τὴν πολιτειακὴν ἐποψὴν ἡ πᾶ-νοπλος θεὰ ἀμνηστῶς μόνον τῶν βρωμῶν καὶ ἐστιῶν εἶναι πολέμικῆ. Εἶναι ὅχι κυ-ρίως ἀγέλαστα ἀλλ' ἐπιποπτοῦς. Ἐνδει-ξῆς τοῦτο ὅτι ἡ ἀληθῶς μεγάλη καὶ ἀν-δρεία γυνὴ εἶναι ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῷ πο-λιτεῖα οὐχὶ πολέμου ἀλλ' εἰρήνης ἐφόρος καὶ προένοος. Ἄλλ' ἐπίπδοες ἐπευλάξω-μεν τελευταίαν καὶ ἄλλαν τινὰ ἰδιότητα τῆς Ἄθηνᾶς. Ἡ θεὰ τῆς εἰλαίας, ἡ ἐμρο-δῆς καὶ ὑπέροχος σύμβουλος ἡ σῶρονα τὸν Ἀχιλλεῖα ἀπὸ τῆς κόρης, εἶναι συνά-μα καὶ ἐργῶν θεὰ. Ἦτοι θεὰ κηδομένη ἐξοχοῦς τῶν γυναικεῶν ἔργων, θεὰ κρο-σοῦσα δεξιῶς τὴν ραβίδα παρὰ τὸ δόρυ, θεὰ ποικίλλουσα καλλιτέχνως ἴδια χερσὶ τὸν αἰθέροιν αὐτῆς πέπλον καὶ στρέβουσα τὴν ταπεινὴν ἠλακτέην ἐνῶ σπρῆφι συνά-μα τὸν ἐξῶτα τῆς πολιτειακῆς τῶν λαῶν ὀργανώσεως. Οἷα ὑψίστη συγκεντρωσι-τὴν ὑψίστην γυναικεῖαν ἰδιοτήτων σοφῆς ἐπιστοφῆμῆν ὑπὸ τῶν προσόντων τῆς ἡναικῶς τοῦ οἴκου, ὑπὸ τῶν μετροφῶ-ρων ἀλλ' ἐπεργητικῶν καὶ ἐξαισιῶν τῆς ἀληθοῦς γυναικῆς ἀρετῆν!

Ἐάν δ' ἡ Ἄθηνᾶ προστάται ἄμα τῆς λαϊκῆς βιομηχανίας, τοῦτο δὲν σημαίνει τὴν γυναικῆ ἐπιδιοφῆμῆν εἰς τάνδροκῆ ἐ-παγγέλαμα ἐκτὸς τοῦ οἴκου· ἀλλὰ περι-λαβόμεν μόνον ἐν τῇ προσωπικότητι αὐ-τῆς καὶ τῆς τέχνης τῆς πολιτειακῆς εἰρῆ-νης, ὡς θεὰ τῆς ἐργασίας ἐν γένει καὶ ὡς προστάτης τῆς εὐπμερίας καὶ γαλήνης τοῦ οἴκου καὶ τῶν πόλεων. Ἡ Ἥρα εἶναι ἡγεμονίς τοῦ οἴκου λόγῳ τοῦ ἀξίω-

ματος αὐτῆς ὡς αὐξίνου· ἡ Ἄθηνᾶ λόγῳ τῆς ἀτομικῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ ὑπε-ροχῆς. Ἐν ἐπὶ λόγῳ ἡ θεατὴν τοῦ Παρ-θενῶος θεᾶ, ἡ συμβολίζουσα τὴν ὑψίστην ἀριστοκρατίαν τοῦ εὐγενεῶς γυναικεῖου φύου, ἡ ρωμαλεὰ τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦ-μα θεὰ, παριστᾶ τὸν ἡγῆν νοῦν ἐν ὄρει σῶματι παρὰ τῷ γυναικείῳ φύλῳ. Εἶναι ἡ γυνὴ οὐχὶ οἷα εἶναι ὡς τὸ πλεῖστον, ἀλλ' οἷα πρέπει νά ἴναι, ἡ τελεία καὶ ἀληθῶς ὑπέροχος, ἡ ἰδεώδης γυνὴ, ἴν θερμῶς ἡ ἄλλ. ἀρχαίως ἀνεροπόλοισι καὶ ἡς τὸν τύπον ἐξοισίως διέπλασαν ἐν τῇ θρησκείᾳ. Ἡ δὲ ἔξοχος λατρεία, ἢς ἡ θεὰ αὐτῆ ἐτυ-χῆν ἡ Ἄθηνᾶς, μαρτυρεῖ τὸν ἐξοχῶς ρέ-ποντα, ὡς πρὸς πᾶν ἰδανικόν, καὶ πρὸς τὴν ἰνδαλματοποίησιν τοῦ τοιοῦτου γυναι-κεῖου τύπου χαρακτῆρα τοῦ ἀναικατοῦ λαοῦ.

(Ἐπιταὶ συνῆμα)
ΚΟΡΝΗΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΠΟΥ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

(Ἐπόπασμα ἐκ τοῦ ἡερολογοῦ τοῦ φύλου μου).

Ἄδοντο νὰ ὑπὸ λογίω ἐκ τῶν προτίων μέ-χει τίνος σημείου ἤθελ μὲ παρασπρὶ ἡ βαθῶν τοῦ αἰσθητικῶς μου καὶ ἡ ἀκαταμῆτος δύνα-μις τῆς καρδίας μου.

Ἄληθῶς δὲ οὐδέποτε ὁ ἐσωτερικός μου ἄνθρω-πος ἱπρασπῆθη καὶ ἰαλοισθη τὸτον ἰσχυρῶς.

Ποίαν ἡμῶς πρῶτην καὶ ποίαν δευτέραν νὰ ἐ-ξιστορῶ ἰνταῖα λαποφῆμαιν τοῦ φοβροῦ τοῦτου πῶδου; Καὶ καθ' ἑκάστην ἰὰ ἐκμερῶν νὰ σημεῖω τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθηματα τῆς παρεφερόμενης καρδίας μου καὶ τὸ ἄπειρον πλῆ-θος μικροστοριῶν καὶ μικροπισποδῶν σχετικῶν πρὸς τὸ φοβρὸν τοῦτου συναισθημα, ἤθελον κατὰ πολὺ ἐκκαταθῆ καὶ τὸ πλεῖστον ἀποφῆλας.

Δὲν θά κατῶροθ ἄλλως ἦε, οὔτε ἄπναια νὰ ἐξιστορῶσω, οὔτε πιστῶς ἐν τῷ περιγῆφῳ. Εἶνε τὸτον πολλὰ . . . Ἡ ἰδελχηῖς μου αὐτῆ σκέψης καὶ μέρμερον δὲν ἤθῶτο νὰ μὲ προκαλέσῃ τοιαῦτα.

Ἀρ' ἐπίτροῦ ὁ κῆλοξ αὐτῶν μοι φερίεται οἷα δὲν εἶνε καὶ τὸτον ἀρεκτὰ εὐρῶ; τὰ αὐτὰ ἐπὶ τῶν

αυτών δύναμια καλλίστε να συμπεριληφθούν
πάντα εις δύο λόγους. Έρωσι παράφορος. Έκεί-
ταιν όμως και ούτος. Ένας εκπομπιόμαν της έ-
κείν τόνου άλλων λόγων βραθυμοσύνης και άνη-
σίου καρδίας μου.

Υπίστην και φρίσσει ενίκαυ αύτου τά πάν-
δεια. Ούδ' έινε δυνατόν να περιγράψω άκριβώς,
όσον και άν προσπαθήσω, τήν φρεσίν μελαγχολι-
κάν τήν καταπιέζουσαν τήν ψυχήν μου, τά λογι-
αρά συναισθήματα τά καταταρασσοντά με, τές έ-
κπαισας σκιάς τές βραχυζήσους τήν δεινότητά
μου και δολορονούσας τόν ήθικόν μου άνθρωπον.

Ω, πόσον μεταβλήθη έκταυ ! . . .
Ποι τής νεότητος αι φαιδρότητες ; Ποι ο έ-
δολος ήλιος ο ήρωικός εις τά χείλη μου ; Η
φύσις πικρά εύθυμος και μωροβόλος, ήν ήν τή καρ-
διά μου ακατακίνητος προφώς ο χιμών ! Η άπο-
ψις αύτης ήν εύφύσως μαυλίον ; νόν μέν έποσηξέ
σταναμάς ! . . . Έκατος τής μουσικής ήχος μέ εισά-
γει εις μελαγχολία άνεκλήλατον. Έκταυός έδ
πλέον μετά τήν όθον τού ήλλου, όπότε καταπι-
πτουσι αι σκιαι τές νυκτός ; αι βραδείας άνεπι-
λει ή σελήνη, αειθόρακι τές φρήνας μου σαλυου-
μένας.

Ω ! πόνας νύκτας διέρχομαι άγρυπνος μέ τήν
φρεσίν όπταίον τες εν τή φαντασία μου, άπό
καρδίας στενάχω και άπαγγέλλων τό όνομα τής . . .
Τές γραμμές ταύτας χαράσσω εν ώφρ χαρτυ-
ρίης. Ο αήριος ήν αήριος, ή άνετολή περιβόλλ-
εται πάλους ήρουθού ; και φαιδρά περίπτουται
αι χαλιόδες, εν ή γύω έχω τήν κεφαλήν βραταν
εις τής άγροπίας και τόν καρδίαν συντετριμμέ-
ναν εν τού πόσου.

Πιστός τού καθήκοντος στρατιώτης, κραταρός
και εν τού συστάθην έγυμνάζομενος κατά τών άπο-
μεικιάς τής τούχης, δίδουον τής νεότητός μου τά
έτη.

Και ήτην σχετικώς εύτυχής.
Όπως τούλάχιστον ήφρόνου.
Αι ποικίλαι και παντοειδείς άσχολίαι μου, ή
φύσις, ή καλλιτεχνία ή προς σπουδήν τούσ ήσαν
αι έδελφει μου και ή άγία τών άδελφών μου
τούτων μου ή βραει.

Εινε άληθής ότι επάνται γυναικείων καλλιών
ήσθάνθησιν πολλάκις παραδίδως συνηθίνας δονού-

σας ισχυρώς έδολαρον τόν άνδρικόν μου άργανι-
σμόν. Πάντα όμως ταύτα εύόφως άντιπαρήχον-
το πρό τής ιδέας τού καθήκοντος και τών προ-
φιλών επαχολήσιών μου. Είς τήσ έκτεταμέ-
νως περιπέτας μοι έπάρφαρον έλην τήν γυλιόταν
και τήν Παρότητα τού ανώτατός μου.

Άλλοίωμον !
Είς τόν κύκλον τών στενωπέρας φίλων μου εί-
χεν ισχύτως προσταθή και ίτέρα φίλη. Τό όν
τούτο μολκατίσθη εντός όλίγου τούσιν προσφίλις,
ώστε συντεκτρωνεν εν έαυτή πέναν μου σάβην,
πέναν μου λογισμόν.

Πόσον έδ τή άληθεία γλυκίαι τά έτο ο βίος εν
ή εξωτερική όδός ήτο πάντοτε ειάν τών διεβί-
σων ή καρδίας, εν ή κορησίτς ήτο ή έρητή,
και εν τά ήθικα μέσ παραγγέλιματα ήρχομινον
ώς αικόνια τού βίου μου, εν εν τέλους ή άληθής
φιλοσοφία ήν άχώριος τού τίτλου τού φιλο-
σοφού ! . . .

Άλλά τούταυτα και αι ιδιότητες σπανώς συμ-
βαδίζουσι και ή άρετή ούδέποτε βραίνει μετά τό-
σον μεγάλης ποικίης.

Αιά τούτο άκριβώς έγώ διν είχον άξιον.
Ούδέποτε εν ούδην πλάσσειν άνεκλήσις μέ-
χρι τούδε ή ψυχή μου τήν συγγέντησιν τούσιν
εύγυθόν και λαμπρών ιδιότητων, όσον εις τήν έ-
παρξίν ταύτων και ήσθάνθησιν δύναναι άκατακί-
νητον ύψοσύναι με προς αύτήν, εύρύτατα με προς
τήν οικίαν τής.

Και τή άληθεία διν ύπάρχουσι άπολαύσις
ήθικα παρμύεται προς έκείνας, δε δύναναι να
περάσθη μία γυνή ενδραται και τιμεία. Τό πέν
πρό αύτής εινε αγαθός και άειναι.

Ανήκομεν άφρότεροι εις τών ταξίν τών με-
μαρφαρμένων, όπως ήσπαστε, άνθρώπων, και αι ά-
θική μας συκναστραπει ήτοιόλλιστον με ό, τι κα-
λόν, ό, τι άσθόν ήδύναται να έκπονήση τής καρ-
δίας ήμών άλλά και τής δεινασίας ή εύγυθής α-
μείψους. Συνδιελογάμεθα συνήκοντες οικιστά-
ται επί διαφόρων άντιτακμένων. Είλεγμον εν έφο-
μολογήσει τούσ μυστικώς πόθος και τά εισθή-
ματά μας άνεγκνάζομεν κούποτες άφρότεροι
ήφελός επί τού αύτου βιβλίου, ενίστε άπηγγέλλο-
μεν ποιήματα και άλλους έτηρηγούδους. Παντού
και εν πάσι μέσ συνίδια ταυτίνος σκέψους, κλι-

σιν και αισθημάτων. Είλεγμον δ' ούτω καταστή-
μεν' όλίγον άπαράτητος ή εις διά τόν έτερον.

Μίαν και μόνην ήμεραν ήαν διν έδελφίαις,
ήμεται τήν ήπιόταίν να σπείνω ήμίσους έγώ προς
συνάντησιν τής άδελφής, εύγυθής, συμπαθούς άδελ-
φής τής ψυχής μου, ως τήν άπεκάλου. Ούδ' ήδύ-
νημην εν τή παρασούτς τού αισθημάτων μου να δια-
κρίνω τήν άδυσσον, ήτις ήσούγαται πρό ήμους.

Είλεγμον άφρότεροι τήν αύτήν περίου ήλικίαν
και αι καρδία μας μετ' όλίγον άνταρκαρίσται εν
αυτής άδελφής ήφρόνου μετ' άκατακίνητον τα-
σίους προς έμους. Ω τού ποιητικού εδολάου !
Ω τής άσυναρτήτου συμπτώσεως δύο καρδιών !
Ω τής πανούρου άμηνίας, δε ής ο Θεός συνείδεις
τά άνθρωπινού καρδίας δια τών ήσούταρον και
ένυμνώνων συναισθημάτων !

Ήσαν έλαθώς ψυχολογία άγαλλιάσις, άνήκαρτος
στιγμακί κλαπιόται εν τού Παράδεισου αι έδουαι
μας φωνασκτραπει. Ούτε τά λημονήσων ποτή
κού, ποικιλιός μας ημεπείψους και τές νύκτας
τές μαγνυτικώς και τές κούποτες άφρότεροι εν
τού παραθύρου τής ιδιόκαμης τούς άσπερισμούς
τού εύφρόνου και τών δύναντα 'Βοσπορον. Άλλ' εν ή-
μιν προβάτιν ανσυναισθήτως άνήπτους άλλου-
κώτου και άνεξηγήτου δι' ήμεις συκισθημάτων.
Πολλάκις εν τή ρήση τού λόγου, τό βλέμμα ή-
μών ήλαβαναι όφύμετον και άσυνήθη έκρασινη, ή
όμιλία καθίστατο άσυχρητής, ήσθάνομθα ήφρό-
τεροι προκρίθον στινωκρίων και έστίνάμερον εν
διελεμμάτων, μη τολμάντες ή μάλλον σκοπιμώς
άπορίουγοντες να ήρωτήσασιν άλλήλους περί τού
αίτιου τής τούταυτας αίφάδου στενωκρίας μας.

Όταν άπυχωρίσθη αύτεις, εν ή ήμιν μεθυ-
ομένους σγίθιν εν τής χαρής, ένθυσίωσής εν τών
έντυπώσεών μου και ύψοσύναι εν τών αισθημά-
των τών καταπλημφορύντων τήν καρδίαν μου
ήμολούγουσιν καθ' όδόν εν τή σγίθ τής νυκτός,
αίφνης ενθεούζομεν εις σκιάς μελαγχολίας και
πόθος άόριστων.

Κάτι έκείναι εν ήμους, όμαρ διν έδύναται να
έβρω.

Με καταζέουσαι συναισθημα άνάμιντον, όμαρ
ήμωρως δύνανται να ήφρασωσιν αι λέξις άθυ-
μια, μελαγχολία, ήμιασμός, νοσταλγία, πόθος
ψυχής.

Μυστηριώδεις συναισθημα, ούτινος διν ήδύνα-
μην ν' άνήρωσι τό προκαλόν αιτίον.

Ο ύσνος ο ήμολος και έπαποθηκιστής τών δυ-
νήμων ήφρατο κατ' όλίγον να έλαλειω εν ήμους.
Ποσάκις ή τεταραγμένη φαντασία μου διν με
παριστάσει αύτην εν ύψωφ νεκρην, με τά χείλη
ώφρα, με ήφρατον γοητίαν επί τού προσώπου τής
και με τό βλέμμα ήμικλειστον και έστραμμένον
πρός ήμέ ! . . .

Ποσάκις διν ήφρόνη έντρυμος τής κλίνας μου
και πόσα πάρινα άδραμα διν ήχουα τότε, εν ή
λόπη άπαργάτων κατασπαράτσει τήν υφάντισ-
τον καρδίαν μου !

Ήμην κλίον αγγαμάτωσ; ούτς, ήτις δι' ήμέ
κατίσθη τό εύγυθής ήλατήριον, όμαρ βυμβίλει τούς
παλμούς ; τής καρδίας μου, ο πολικός μου άσπρη,
πρός όν κρεπύθου τό άκτινον τής ζωής μου !

Ω τής φρεσής δύναντος τής αίσθησής εν !
Ήμην τής, — (τούταυται ήμαρκαρίσται ούδ' ου-
τη λαπορουνται), — μερά πάναν προσοκίαν με ύπε-
δέχθα μετά άδυσπρακίας τινός και ψυχρότητος
καταρανούσ.

Έξ όλης τής προς ήμέ συμπεριφοράς τής έ-
νόσιας ότι ή παρουσία μου τή ήτο λιαν άσπρη-
στος και ήφραται να άσχωρήσω ήμίσους εν τής
οικίας τής.

Τίνος έτεκεν, ούτε τότε άλλ' ούτε και τώρα
δύνανται να έξηγησω.
Έκρούπαστε λοιπόν εν τή εύαισθητή καρδία
τής ο τεταρτηνός ήγούρως και ή κοινοτέρα ρι-
λαρισία και όλα τής τά αισθηματα ήσαν έντε-
χως προσοκίαις ;

Πειράματα ήρωτικά γινόμενα άπλώς και μόνον
χαρίν παιδείας και ούδένα άλλον ήχνητον σκοπόν
τών άνθρώπων ;

Τούσιν έγώ ήσθάνθησιν οίκτρος εις τήν προς αύ-
την έκτίμησιν μου ;
Τότε προς τί τό σμινόν έκείνο ήρωθημα τού
προσώπου τής ;

Όλα ταύτα μένουσιν εισέτι δι' ήμέ μυστήριον.
Ήσφρότες και άσπρηκίαις προς ήμέ ! άλλ' εις
τί επί τέλους ήπτασται ;

Ήτο φρεσά δι' ήμέ ή άστάθεια αύτη τής γυ-
ναικείας καρδίας τής. Έσπράτμα άσπρη, μεμφορ-
νη-

σας τὴν εὐλακίαν μου αἰσθημάτων μου, ἀλλὰ
χο τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἴδω Παμπι τὸ χρυ-
σὸν ἀφρονιστὸν, ἔτσι καὶ ὄρθον δῆποτε προε-
ρχόμενον καὶ ὅπως θάπτε ἕξον; . . .

Ὅθι ἐν ταύτῃ δύναμι ἐκπνέσω. Ἴσως
τὴν περιερίχηται. Ἐργα ὅπως ἄνακτος, συντε-
τρωμένης, ἀπολαύω.

Τὴν ἐπιπέρι ἐκείνη συνύπνησα αὐτὴν ἐν τῇ
περιπέρι καὶ ἐπιφραθείς τῆς εὐκρίσιος ἠθέλη-
σα νὰ ψυχολογήσω ἐν αὐτῆς.

Ἦτο ἀπεισιτάτη καὶ ἐγγὺ διαρκείας, ἡ εὐτυ-
χη θνητή.

Ὀμοί: ἴδιος τότε πρῶτην φράξιν εἶχον πόσον
τὴν ἠγάπησα τότε ἐνόησα ὅτι τὸ ὄν μου τῆ λα-
τρειῶν εἶχε κατατῶ ἀληθῶς Θεός μου, καὶ ἔλα-
βον ἀμέλιος: ἐν τῇ ἀπεισιτάτῃ μου ἀπόρρητον τρο-
μάρην.

Εἶδον τόσας θυσίας ὑπέστην ἐνεκὸν αὐτῆς, ἀ-
νελοῖσθαι νόσας ὀλίκας ζημίας καὶ ἠθικὰς τε-
τραχὰς ἀδακμιδῶν, ἀνεμνήσθην ἄλλων τινων γεγο-
νότων καὶ ἐπισοδίων μετὰ γνωστῶν μοι κυρίων
καὶ ἐν τῇ φρεσὶ τῆς ζωτικῆς τῆ γεννηθείσης ἐν ἐ-
μοὶ ἀνεμνήσθησα ὅτι ἠμέρα τῆ ἠμέρα καθιστά-
θην θυσιοχρηστὸς μὴ θυσιάζων πλέον νὰ χωρι-
σθῶ ἐπ' αὐτῆς: καὶ ἐπερίσσεια νὰ καταπέσει ὁ
ροστικῶς πλέον ἀπ᾽ ἐξὸς διὰ παντός: τῆς καρδίας μου
τοὺς παλμούς διὰ πρόφρον καὶ βίου θανάτου, κατα-
γαγγίλων οὕτω τὴν ἀνάστηθον καὶ ἀνεμνήσθη-
τον αὐτὴν ἐνώπιον τῆς αἰωνίας δικαιοσύνης. Οὐ-
δὲν ἐν τῇ ἐπιπέρι καὶ τῇ ἀπεισιτάτῃ μου ἔλα-
βον ὅς ἔβην.

Ὅστε τὸν ἀδερμόν μου προορισμόν μου, ὃν ἐλά-
θην νὰ ἐπιπέσω ὅτε καθήκοντα καὶ ὑποχρεώ-
σεις πρὸς τοὺς περὶ ἐμὲ οὕτε τὴν ἀνάστηθον συμ-
φραδίαν, ἢν ἦθελον ἐπιφέρει ἐν τῇ οικειότητι μου
καὶ ὅτ' ἐξαρτῶν εἶχον πρὸς τοῦτο ἀπόφα-
σιν ἀμέτακτον.

Ἡ ἐπιδυνάμωσις τῆς ἡμετέρας κατ᾽ ἐξουσίαν τῆς ἀπο-
τιμῆς ἀθεογονίας κτηρῶν μου ἐμακρύνει
τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀποτομίου σχεδίου. Καὶ σή-
μερον βλέπω ἐπὶ τῆς τραπέζης μου συμπληρω-
μένης εἰσὶ τὸ ἀπαισιον ὄπλον, ἐρίτω ἀναλογιζό-
μενος τὰς προφάσις συνεισέας τοῦ ἄρρητου δικα-
σθεματικῆς μου ἐκγρηγόρησιν τὴν θέσαν πρῶτον
τὴν προλαβούσαν ἀνεπινηθῶτον ἀλθιῶς κατα-

στροφήν διὰ τυχαίου καὶ ὅπως ἐπιδροκίτου ἑμο-
ποδίου.

Ἄλλ' εἶμαι ἕκαστος δυστυχῆς.

Πάγχθ' ἀνιῶς καὶ ἀνω εὐλακίαν θραυκείας καὶ
τὸ πάθος μου καθιστάται ἀφρόντων ὀνηματῶν. Ἡ
καρδία μου δὲν κἀλλει πλέον ἰλλὰ λαταῖζι τὸ
στυγῆθός μου ὅταν τὴν συναντῶ. Ἰσορροπία: δι'
ἠ ὡς ὡς ὅπως μὴ δυνάμενος εἰς οὐδένα νὰ
ἐκμυστεύω τῆς καρδίας μου τὸ ἄλλογος! . . .

Βύθιως οἱ ἀπαισιῶτες οἱ μὴ συνειδητοὶ δι'
οὐδὲν ὀνηματῶν οὕτε τῆς καρδίας οὕτε τοῦ πνεύ-
ματός!

Ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἀπέτυθη πλέον ἐν τῇ φαν-
τασίᾳ μου καὶ μὴ ἐπαρκουθεῖ πανταχοῦ. Ὅπου
δῆποτι καὶ ἂν εὐφρασκῶ καὶ περιβόησά με
φρίσι μοι φρίσκει ἀγρία καὶ ἀξάντος. Ἡ μοναχία
δὲ τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς ἀστρον ἡ μακροχρῆ μὴ
ἐμυθίζουσι εἰς σκέψεις καὶ ἰδίας: εἰ ἀνεμνήσθαι
προσώπων προσφιλῶν, οὐδὲν τὸσον αἰσθημάτων
τῶν ἑλλειψῶν! καὶ τὴν ἀπουσίαν.

Πόνος βαθύς καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν μου ἐ-
κτὸν μυσηματῶν αὐτῆς καὶ οὐδὲν βλένω ἀπὸ ἐ-
μοῦ. Τὸ πᾶν ἐξαιρέται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου
καὶ τῆς φαντασίας μου πᾶ ἄπαιδ' μὴ φέρονται
ἐντὸς μικροῦ ὀνηματῶν, ἀποκρίνοντο: λαπτόν ὀ-
νημα ἐν, μὴ ἐπίπλωσιν ἀπλοχρῆσται, μὴ μικρὸν
καὶ ἀπείρητον γρηκρῶν, περιήξον εἰδὸς ἀνεμνή-
σιμνα γυναικείας κομωσῶν καὶ τινα χρυσότατα
βιβλία ἀνεμνήσθαι μετὰ θαντιλῶν, ταπεινῶ μεταξί-
νον καὶ ὀλίγων ἔργων ἰδίων.

Ἐντὸς τεσσάρων τοίχων, οὐ: ἀπλοχρῆσται
στολιζοῦσι πρωτογρηκρῆ καὶ τινε εἰκόνας, μικρὰ βι-
βλιοθήκη καὶ τινε ἐπισκοπήματα. Καὶ ἐντὸς: τοῦ
ὀνηματῶν αὐτοῦ, ὡ! ἐντὸς αὐτοῦ, ὅτι ἀβρόν,
ὅτι εὐγενεῖς, ὅτι συμπαιθεῖ ἠδῶτον νὰ ἐγρηκρῆ-
σθ τὴν ἀπαισιότητα κερδῶν, τὸν ἰδιοσραπί-
τερον γρηκρῆσθαι τὸν νεμριώτερον- ὀνηματῶν.

Ψυχὴν ἀδῶν, καρδίαν εὐγενῆ, μορφήν νοημο-
νῆ καὶ χάριτα κόρη: ἐν τῇ ἀμῆθι πλέον τῆς ἡ-
λικίας αὐτῆς. Καὶ ἐπιπέχονται ἐν τῇ μήτῃ μου
ἀλλὰ πᾶλλοι αἱ πρῶται μὰς οὐνεμνησθῶν καὶ
ἡ βραβείας: προοίσιος ἀνάπτυξιν τοῦ αἰσθηματῶς
μου. Οἱ μυστικοὶ πύθοι, οἱ ἠμεμῶσμοι, αἱ ἀρρητοι
ψυχαὶ ἀπολαύσιος τῶν ἀγνῶν συνειδημάτων,

καὶ ἡ ἐπ' ἰσχυρῶν γινόμενη ἰσομολογία τοῦ ἀ-
μοιβίου αἰσθηματῶς μὰς.

Αἰσθημάτων τότε ἐν τῇ ἀκατασχέτῃ παραφο-
ρῶν τῆς καρδίας μου τὸ ἀπαισιον ἀσθηματῶς τῆς
κενότητος ἐκείνης, ἢν παρέχει ἡ ἑλλειψὶς προσώ-
πων προσφιλῶν, ὅπου οὐδὲν, ἀπολύτως οὐδὲν, δύ-
ναται ν' ἀνακληρώσῃ.

Προεπέθησα διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς λογί-
κῆς νὰ μετρίσω ὅπως δῆποτι τοῦ αἰσθηματῶς
μου τὴν ὑπερβολὴν καὶ νὰ κατενώσω ἐπ' ὀλίγων
τῆς καρδίας μου τοῖς παλμοῦς ἄλλ' ἄδύνατον.
Κατέστην ἀνάκτων, πρὸς τοῦτο καὶ τέκομαι μὴ
ἐπιρῶντων οὐδαμῶ ἀνακούριον καὶ παρηγορίαν.
Αἰδίς ἕκαστος ὁ ἰσοτεριστός μου ἄνθρωπος μετε-
βλήθη καὶ δὲν γρηκρῶ πλέον αὐτός: ἐμαυτὸν, ὡς
λέγει ὁ θαυμάσιος ἑλληνικὸς συγγραφεὺς. Ἡ ἑλλη-
σιν νὰ μεταγρηκρῶ ὅλα μου τὰ ἀνεμνήσθαι,
τὴν ἠγάπησιν, τὴν σπουδήν, τὰ βιβλία . . .

Μαρία!
Ἡ πόσον κενὰ φαίνεται ἡ ἰστορία ἔταν προ-
αρχῆ τῆ ἐπὶ αὐτῆν κερδῶν ἄλληρα πᾶσῶν! . . .
«Folio»

Oh! que la science sonne creux, quand
ou y vient heurter avec désespoir une
tête pleine de passions. . . .

Αἱ ἄνωτερος ἰσομολογίαις ἔτακτο γρη-
ματῶν ἐν, φιλίας, πιστῆ ἀντίγρηκρῃ ἀτάκτων
σμεμῶσιν, ἐλλειψῶν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου ἡμερο-
λογίου μου, ἐν ᾧ γράφω αὐτὸς πρὸς ἐμαυτὸν, ἐ-
ξιστορῶ ἐν πᾶσι τῇ εὐλακίαν τῆς σκέψης καὶ
ἐντυπώσιος τῆς ψυχῆς μου.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο εἶνε ἡ ἰδιαιτέρα μου ἰ-
στορία, γρηκρῶμένη ἐν ἀπλοχρῆ καὶ ἀρακίαι
καὶ περιήξαι τὰ συμβῆντα τῆς ἡμέρας, τὰ γρη-
κρῶ τῆς ὀρας, τὰς ἐντυπώσιος τῆς στυμῆς. Πάν-
τα ἐν γίνε τὰ ἰσοτεριστῶ μου αἰσθηματῶν, τὰ ὑ-
τυχη καὶ θλιβερὰ γεγονότα, τὰς δικαιοσύνης τῆς
ψυχῆς μου, τοὺς ἐν ὄψει νυκτῆς ἠμεμῶσμοις μου,
τὰς πρῶτας προσυμῆς μου, ὅλας ἐπὶ τέλους τὰς
ἐντυπώσιος, τὰ αἰσθηματῶν καὶ τὰ πᾶσι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς . . .

Τολμῶν ἐν ἰσομολογίῃ νὰ σοὶ ἀποστείλω
αὐτὰς σήμερον, ἀνεμῶν ἐκ τῆς φιλίας καὶ ἀ-
δύλου καρδίας σου, ἐκ τοῦ εὐλακίαν καὶ ἀγνοῦ
πρὸς ἐμὲ ἰδιοσραπίτερος σου, δύο μόνον λέξεις, πο-

λύτῶν καὶ ὄντως ἀνεκτίμητον φάρμακον εἰς τῆς
καρδίας μου τὴν αἰμασύουσαν πληγήν.

Ἐν Ἰωάννινοις τῆ 25ῃ Ἰουλίου 1902.

Ἰω. Ἀλ. Σακετιδάκης.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΥ Η "ΒΕΑΝΘΗ",

Παρά τὴν σταθερὰν ἡμῶν ἐργίαν, καθ' ἣν ἀπέ-
σχημα καὶ ἀπέρομον πέντοτε τῆς δημοσιεύσεως
εἶτε ἐπιστολῶν, εἶτε ποιημάτων ἰσομολογίαν πρὸς
τὴν βοσπορίδα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς περὶ ἡμᾶς, ἢν
ἄλλοι ἐπιζητοῦσι, οὐχ ἦτον τὸ κατεγερῶ στυ-
χοῦρημα, ὡς θυμωθῶν ἡμᾶς καὶ φιλό-
μουσα αἰσθηματῶ σωματικῶν ὄλων, καταχρησ-
μεν, ὅπως λάθωμεν ἀφροῖν νὰ ἐγρηκρῶσθαι
δημοσίως τὰ τὰ μὲν αὐτῶ ὡς: καὶ τὸν γρηκρῶντα
τὸ ποιημα.

Ἐν Ρωδοσῶ τῆ 15 Ἰουνίου 1902.

Εὐνεμῶσται καὶ Ἐξοχος ἀσπεκτικῶς

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ

Ἀδελφίμου Κέρης

EMMANOÛΛΑ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗ

Ἦς Κων/πολιν

Διῆσατε παρακάτω τὰς ἀλλὰς ταύτας πρὸς τὴν ἄ-
βοσπορίαν γρηκρῶν, ὡς ἐκδῆσιν ἰσομολογίαν
θερμῶν συγρηκρῶν καὶ ἐλακεμῶσιν πρὸς ὅμια ὀ-
πολήσεως ἐμοῦ τῆ καὶ ἀπάντων τῶν μάλιν τοῦ καθ'
ἡμᾶς ἄναγρηκρῶν.

Α. Ἰσηρόνικς

ΤΗ ΘΕΑΚΤΙΚΗ "ΒΟΣΠΟΡΙΔ",

ἠεροπόλου.

Σὺ δὲνα ἄμφοις μὰς γρηκρῶ,
ὡ Βοσπορίς, μὰς φθῶνεις
καὶ ὄν Βοσπορίς ἄμφοι,
δρῶσινεις τὰς καρδίας

—

μὲ τόσα κἀλλῆσιν μου λαμπερῶ
νοσ, καὶ ψυχῶν νὰ ἐγρηκρῶν
ἰσομολογίαν μὰς εἶσαι ταῖς
ἰσομολογίαν βραδύων.

—

Κτ' ἂν καθὲ ἄμφοι ἠρηκρῶ,
ὡ κορητῶ μὰς φθῶνεις,
ποῦ σ' ἔχουν ὄλοιο ὄλοιο
καὶ σ' ἀγαποῦν πιστῶ,

—

χρόνους ανέξαρτητὸν εἰσέτι ἠπείρων κατεδικασθέντων ὡς μισροτάται καὶ γιλοῖται προλήψεις, οὐδαμῶς τὸ σπρηγθῆσι δυνάμει· Καὶ οὖν τῷ χροῖω, ὅτε πλειονεσ πόδες καὶ ὀφθαλμοὶ Ἑυρωπαϊκῶν σοφῶν ἐκείτησαν τὰ παρήκτα τῶς μέρη καὶ εἶδον καὶ ἠμελίτησαν τὸ κλίμα καὶ τὰς ἐν γῆνι συνθήκας τοῦ περιβάλλοντος, ὅρ' ὃ εἶνε ἠκαταμεινόμεναι καὶ ζῶσιν ὁ λαὸς ἡλίκων, εὐρήθησαν ὑπὸ τὸ πικνύσαντων τῶν προλήψεων καὶ εἴρων καὶ πράξων ἐκεῖνο αὐτοῦ· γαργαμμένοι ὁ ἀγρῶροι, ὅπως εἰσιν, ἠρόμοι, οἱ δεικνόντες ἀπαντα τὸν βίον τῶν τέκνων ἐκείνων τῆς φρονίως, ἀνευ τῆς προφύσεως τῶν ὁσίων τέχνησθαι ἤθελον ἀπὸ τῶν ποικίλων ἱκανῶν καὶ τοῦ χρόνου ἀπακοσθῆναι !!

Ἄλλ' ἐν Ἐυρώπῃ ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆς ἕξις δὲν ἀπαντᾷται ἀπὸ γὰ οὐδαμῶς· μόνον ἐν τῇ μελίτῃ τῶν ἠθῶν καὶ ἰθῶντων μὴ γασμαμέναν οὐδ' ἀμφοδρατῶν τῶν καλῶν τοῦ πολιτισμοῦ, δόναται νὰ ἐπιζῆται ἡ ἐξίτησις τοῦ παρὰδῶσου· Πολλοὶ γὰρ καὶ οὗτοι!

Ὁ Λετοῦργεαν ἦντι ἀναγέραι ὅτι σοφῶς Ρώως τὸν διεβείβασαν ὅτι εἰς τινα διαμερίσματα τῆς ἀπέναντο καὶ ποικίλησ πατρίδος του ἀμμάξια καὶ νῦν τὸ παρὰδῶσον ἴθμον τῆς κατακλίσεως τοῦ ἀσλῶγο μετὰ τὸν τοκαῖν τῆς σαρβίας του!

Ἐπίση· ἀπαντᾷται καὶ ἐν Σαρδῆνις καὶ εἰς ἀρκατὰ διαμερίσματα τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν Κορσικῇ.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Γαλλίᾳ εὐρέως ἀπαντᾷται εἰς τοὺς κατοικοῦντας παρὰ τὸ ἠθῶγια ὄρη Γάσκων, ἠμέλιον ἀκούγοντος τῶν ἀρχαίων Ἰθῶρων, ὅτι τινεσ ἐλαροδύσαντες αὐτοὺς καὶ ταύτην τὴν συνθήκην.

Ἐγὼ τὴν εὐχάστως ἐν τῇ Γαλλίᾳ τὸ πῶμα εἰς οὐδάρχη ἢ οὐ ἐν Bearn ἡ ἕξις αὐτῆ. Ἐκ τῶν ἀνταλλαγῶσιν ἰθῶν ὀρηθῆσι ὁ ἐν Labastide-Clairence ἀπορῶσαντων M. Lochard, διηγεῖται τὰ εἴησ παρὰ λαν ἀξίωσις του αὐτόσπου ἐκτεθέντα αὐτῷ ἰθῶνσι τοῦ M. Lafourcade, δημηγροῦ καὶ ἀλλων. «Ἐν τινε πλειονεσ εἰσαγενησ, ὁ σῆσις ἵπταται ἡ φρονί, ἀμῶσις κατακλίετο ὁ σῶζυος ἀπὸ σπῆχων, καὶ ἀπειλῆσαν πῶσων τῶν πρῶσιπῶσων, ἠτινεσ ἐπιβῆλλοντο τῇ σῶζυῳ τεκοῦσ. Ἐβλῆγο καὶ τὰ συγγραφήματα τῶν γο-

νίων των καὶ τῶν φιλων των. Ἰσραῖλον ὀρηθῆσ καὶ τὸν μὲν ζυμῶν παρῆγον τῇ μερτῇ, τὸ δὲ ἀράεσ τῷ ἐν τῇ κλίμῃ ἰθῶρ δὲ ἀνακτίησ δῶσαν τὰς ἀπολοσῆσις δυνάμεις του. Ἡ τοκοσὲ τῆ ἀπακοσῆ ἀνελῶσαν τὰ οἰκισια τῆ ἔργα καὶ κατῆγῆτον ἀέμας εἰς τὰ χροῖατῶν τοῦ νογῶτο.»

Ἡ ἀπογυναίκοσι αὐτῆ τοῦ ἀνδρῶς ἐκουσίως καὶ κατὰ δικαιοσύνη ἀπαρῆθον, ἐν ὅσ: φαίνεται ὅτι ἠθῶν τοῦ νὰ λρηθῆ ὡς σπουδαῖον ἐπιγῆρημα ἀντολομεῖον ἀπὸ μῆσων τῶν αἰῶνων ἐκ τῆς φητικῆς ἱστορίας, ἀπὸ τῶν ὀκαρμυνομένων τῆς κατακλίσεως τῶν ἠθῶν, ὅπως τῆν φανταζῶνται, θυγατῶν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ; Ὁ ἀνῆρ γινεθῆ μπατῆζῶσι καὶ οἰμῶν ὑπὸ φανταστικῶν ὄρων ἐπὶ τῆς σῶζυγιος τοῦ κλίμασ παρὰ τὸ νογῶν, ἡ δὲ γυνὴ τίεται ὀρθῆ ἀνευ ὀδῶνων καὶ μεμψιμοιῶν, ἐξακολουθεῖσ τὴν δατῆρσιν τοῦ οἴκου τῆς· ὁ ἀνῆρ κλῆνῆσ ἐπακοσῆται, ἡ γυνὴ ἀποδῆσαι τὰ περισσῶν πῶζος δὲ τῆς συνζῶσ ἔργασια !!

Χαριστέσις τῆς γυναικῆσ μετὰ τὸν τοκαῖν του, καὶ ἱκαναροῦ τοῦ ἀνδρῆ εἰς τὴν ἀρμῶζουσαν αὐτῷ θῆσιν, τοῦλάχιστον ἐκατον ἔτος !!

Ἰωάννης Δημ. Ἀποστολόπουκ ἰατρός

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ἐποδοῦ Ἑυρωπαϊῶν ἐν Ἰσπανίᾳ. Ἐκ' οὐδὲν λόγῳ οἱ Ἰσπανοὶ ἐγκαταλείπουσ τὸς Ἐβραῖους καὶ Ἰουδαίους ἐν τῆσ ἀσπῆ. «Βασίτος Ἰσπανῶν τὸ θεμῶν μῆγα του ἀσῶζυγησ ὅπως φηλοῖσ τῆ Ἑυρωπαϊκῆσ τῆσ ἐν ὀδῶν του. Καὶ ἀλλοθῶσιν αὐτῶν τὸν διαβῆσῶν ἐπὶ πρῆσι τὸν ἀσῶν του εἰς ἰθῶν του γυμῆτα ἔρ' ὅσον δὲ παρῆσθῆ ἢ ἐν τῷ αἴμῳ του θαμῶσ του. Τούτο δὲ θεωρεῖται μεγαλῶσ μῆδ δὲ τῆ Ἰσπανοῦσ παρῆσθῶν ἄγγράμεισ ἐν τὸν κῶδικα τῆς ἐκλήρησ του καὶ ἀναγνωσῆται ἐπισημῶσ κατὰ τὴν ἡμῶν τοῦ γῶσιουσ· ὁ δὲ μῶλῶνμορος σημαῖεται δὲ τὸ μῶλῶ ἀσῶζυγησ.

Ἡ ὀσπῆν τοῦ τοῦ χαλκογραφεῖου. Ἐν Παρισίῳ ἠμυρακῆσις ἡσ παρῆσθῆ τῆσ χαλκογραφίας. Κῶρὸς τῆσ κατῆ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πῶδῆ. — Προσῶθ Ἰσῶσι μῶ πῶσιου φηκῆ. — Διὰ τὸ πῶδῆ σῶσις ἀρῆσῆται ὀπὸ τὸν ἰθῶν μου. — Ἄ τοῦ καλῆ. Ὁ ἀμυρακῆσις ὅσος δὲ κῶδικῆσ ἀσῶσῆται τὸ πῶρ τοῦ ἀσῶρου του δὲ ἰσχυρῶν εἰσῶσιου, ἐπὶ ὁ παρῆσθῶσ αὐτῶν ἠρηλομῶσθῆ παρῆσθῶν τῆσ χαλκογραφίας.

Ἄμυρακῆσις θέσι φῶζυγῶν τὸν ἠνταμῶν ἄσπον τοῦ ἠγῆρου ἐπὸ τοῦ ἠμῶν τοῦ γῶσιουσ του. Ὅσῶν τὸ πῶρ δῆλησ τὸ ἐπὶδῶσῆ του ἠγῆρου καὶ κρηθῆ αὐτοῖ καὶ καίεσ τὸν ἀσῶν — Διὰ τὸ ὀδῶσ σῶσις ἀρῆσῆται ὀπὸ τὸ σῶρου μου· Ἀπαρῆσ φῶζυγῶσ ὁ ἠμυρακῆσις.

Ἄμυρακῆσις. Ἐπὸ τοῦ τοῦ ἠθῶσι τοῦ δὲ τοῦ ἠατῶρου τοῦ Νιγῶρου κατὰ κλίετον καὶ ἄσπον ζυγῆσ 1000000 ἴθων. Πρὸς ἔργῶν τοῦοῦτο βῆρου εἰς τὸ σῶμα, ἔκ ὁ κατακλίε, ἢ ἔργῶσ τοῦ ἀκατακλίεσι 2000000 ἴθων γαυαθῆκοσ κατ' ἔτος, ὅσον εἰσαι τὸ κατακλιεθῶν τὸν ποσὸν εἰς δὲν τὸν κόσμῳ.

Ἐκ τοῦ Ἄγαλασοῦ
Μελομένη Φωτῶδιν.

ΕΥΡΑΠΕΙΑ

Ὁ σῶζυγῶσ.
Ἄγατῆρη μου Ἐλενῆσις, ἠρῆσαι ὅτι ἀρμῶστικῶσ μου ὀκαρῶσθῶσ ἐπὶ κῶδῆσ
Ἡ πρόσθῆ σῶζυγῶσ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΣΕΡΚΑ

ΜΥΘΟΣΤΟΡΙΑ
(ὑπὸ Henry Greville)

(Συγῆκῆ)

Τῶσῆ ἡ Μαριτῆ ἐπακοσῆσ ἠλασ τὰς ὄχι πῶδ σπρηγῆσις φηλοῖσ τῆσ δυνάμεις τῆσ, ἔγραφε πρὸ τῆ Ἄποικῆσις ἐπιστολῆσ ἔχουσαν ὀσῶσις:
«Ἐλα γρηγορη, λαυκῆ μου παρῆσθῶ, ὀσῶσ ἀλλῶσ δὲ τὸ ἀρῆσ πῶδ ὀσῶσ εἰς αὐτῆν τὴν οἰκίαν.

Ἡ πιστῆ σου MATRIONA»

XI.

Ἐν τῷ παρῆσθῶ καὶ γρηγορῶ μαγῆρω ἐν τῷ μῶμα τῆσ ἔργῆσ ἡ Ἄκουσις κατελήθησ ὀπὸ τῶν ἠμυρακῆσ των κῶδικῶσ μῶσῶσ, ὀπὸ τὸ βῆρου τῶν ἰθῶν τῆσ ἀρατῆ τῆσ κῶδικῆσ ἠτιναθῶσ ἠνταμῶσῆσ ἠμῶν... Ἐκείτων τῆσ ἀγνοῖων ὅσι, ὀσῶσος ἀγνοῖ τὸ σῶμα καὶ ὅσῆ δὲ ἠθῆ ἀρῆσῆται ἠμῶν ποσ ἴσῆ τὴν ἠνακῆσθῆσ καὶ τῆ εἰτῆ τῆσ ἀρῆσῆσ ἔκῆσις λῆσις τοῦ παρῆσθῶ καὶ ἰθῶσῶσ ἔθῶσις!..

Ἄλλῶ δὲ αὐτῆν ἦσαν μῶσιουσ οἱ μῶσῶσι... Ἄσ' αὐτῆν ἠεκοῖσος ἀλλῆσῆσ δὲ ἠρῆσῶ!.. Ὀδῶσῶσ, ὀσῶσ ἠνῆσῆσ τῆσ τῆσ πρηγῆσῶσῶσ, ἠτις τῆσ ὀδῶσῆσ πρηγῆσῶσ τῆσ καὶ πῶδ δὲν ὁ ὀσῶσῆσ τῆσ ἐν τῆσ στερρηθῆ δὲ νῆ τῆν νυμῶσῆσ!... Ἄσῶδ ἠρημῶσῆσ γῶ-

— Ἄχ γ... ἄχι... ἡ ἠρῆσ! Ἐν ὁ ἀμῶσῶσ πῶδ ἠνταμῶσ τῶσ δὲ ἀρῆσ δὲ ἀλλῆσῆσ!

Τὰ πρόσθῆ ἡμῶσ.
Κρηθῆ ἡ ὀδῶσ.
Ἡ παρῆσῆσ ἠθῆ ἠνῆσ καὶ πῶδῶσῆσ ποσῆσι.
— Ἄ!.. mamie I mamie I εἰσαι δὲ κῶδῶσ, ποῦ ἔλαγῶσ χῆσις πῶδ ἡ μῶσῆσ του, μῶσῆσ πατῆρα!
— !!! : :

Ἄλλοι :
Ἄμυρακῆσις Νῆσος ἠνῆσῆσ τῆσ ὀδῶσῆσ ἔσῶσῆσ.
— Μῆρε μου, εἰνε ἰθῶ δὲ πορῶσῶσ σου ;
— Ἄ, τῶσῆ δὲν ἀμῶσῶσ νῆ ὀδῶσ ἠθῆ. Τὸν ὀδῶσῆσ ἡ μῶσῆσ σου καὶ πρῶσῶσῆσ τῆσ παρῆσθῶ τῆσ πῶζυγῶσ τοῦ ἀρῶσῶσῶσ του.

Ἡ κῶδικῆ πρὸ τῶν ὀδῶσῶσῶσ.
— Νῆ καλῆ μου ἠμῶσῶσ, πῶσ αὐτῆ τῆν ἀρατῆ ἡ ἠλῆσις ὀσῶσ πῶδ δὲ πῶδ ἐν τῆσ πῶδ ἡ τῆσ πῶδ τοῦ ἀρατῆσ τῶσ ὀδῶσῶσ ἡ τῆσ ὀδῶσ.
— Ἐνοσῶσ σου, κῶδικῆ! Ἄρῶσ ἐν ἠλλο πῶδ μακρῶσ ποῦ ὄσῆσ καλλῆσῶσ ἠνῆσ!

κῶδικῶσ ἡ ἀρῆσ ἀρῆσ ὀπὸ τὸ δῶρῆ καὶ γρηγορῶ δῆσῶσ τοῦ παρῆσθῶσ τοῦ μαγῆρω κατῆγῆσῆσ παρὰ τῆν φῶσιν, ποσῶσῶσῆσ ὀπὸ τῆσ ἀρῆσ εἰς τῆν σῶσις τῶν τοῦ χῆσιου αἰθῶν.

— Δὲν ἠρῶσῶσ εἰ ἔγω εἰσαι ἡ Ἄκουσις. Ἄσῶσ εἰσαι εἰσαι πῶδ σῶσῆσ ἠησῆσ... πῶδ σῶσῆσ.
— Π ἔλασ, ὀσῶσῶσ ;
— Ἐρῆσῶσ ποσῶσ εἰς τὸν σῶσῶσῶσ καὶ δὲ ἠμῶσῶσ νῆ ἔργῶσ. Ἄν ἔγω ἠδῶσ ὀδῶσ καὶ ἔγω ὀσῶσ πρῶσῆσ ὀδῶσῆσῆσ! Μοὶ φαίνεσαι εἰς ἄσῶν τὸ κακῶν πρηγῆσῶσ ἀπὸ τοῦ ὀδῶσῶσ.

— Μῆσῆσ λακῶν ἰθῶ ὀσῶ τὸ δυνάσῶν πρῶσῶσῶσῶσῶσ ἠτιπὸσ τὸν ὀδῶσῆσ ὀσῶσ ἡ ἀρῆ τῆσ πατρίδῶσ.
— Νομῶσ ὅσῆ ἔγωσ εἰσαισ.
Ἐνῶσ πῶσῆ τῶσῶσ ἐπὶ εἰσαισ τὰ πρῶσῶσ ὀδῶσ χροῖατῆ τῆσ. Ὁ ὀδῶσῶσ τῆ ἠπῶσῶσ ἄσῶσῶσ ἄσῶσ, ἄλλ' ἠθῶσῶσ νῆ πρῶσῶσ καὶ δὲν πορῶσῶσ τοῦ πῶδ κατῆ τῶσῶσ τῆσ. Ἄλλ' ἠρῶσῶσ ἡ ἐπιστολῆ τῆσ Μαριτῶσῆσ ἔρῶσῶσ καὶ ἡ Ἄκουσις εἰσαι πρὸ τῶν ἠθῶσ, ὅσῆσ τῆσ σῶσις τοῦσ καὶ παρῆσθῶ τῆν δαπῶσῆσ τῆσ.

— Πρῆσι νῆ φῶσῶσ. Ἄν πρῆσι νῆ ὀδῶσῆσ ὀπὸ ἠρῶσ τῆν ἀνάδῶσῆσ μου, ἠτις εἰσαι πρῶσῶσῶσ ἐν τῆ ὀδῶσῆσ μου, ἔρῶσῶσ τῶσ πρῶσῶσῶσ μῶσῶσ τῶσ ἠησῶσῶσῶσ. Ἄν ἔγω βῆσῆσ εἰς τῆν πρῶσῶσῶσ τῆσ, ἄλλῆ δὲν βῆσῶσ νῆ τῆν βῆσῶσῶσ καὶ νῆ τῆν λρησῶσῶσ. Τὸ κατῆσῶσ μου εἰσαι νῆ ἀρῆσῶσῶσ ἠησῶσῶσ.

Τὸ μαγῆρῶν βῆμῶσ τῆσ τῶσῶσῶσῶσ ἠησῶσ μετὰ μῶσῆσ ὀδῶσῶσ καὶ ὀδῶσῶσ τῆσ ὀδῶσῶσῶσ ἠησῶσῶσ, ἠη πρῶσῶσῶσ τῆσ καὶ πῶδ δὲν ὁ ὀσῶσῆσ τῆσ ἀρῆσῶσῶσ ἐπὶ τῶν πρηγῆσῶσῶσ, ἠτις ἠησῶσῶσ ὄσῶσ τῆσ Ἄκουσις εἰς τῆν πρηγῆσῶσῶσ, ἠτις ἠησῶσῶσ ὄσῶσ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ὁ ἰ. Διπλόβιος Πρεβεζιώτης μετὰ τῶν θυγατρῶν του δεσποζέβων Ἁγάτας καὶ Κρονηλίας Πρεβεζιώτου δαυθυτρίας τῆς Ἐπισκοπῆς ἐπέφυξον τίς θερμότη- τας εὐχαριστίας τῶν εἰς πάντα τοὺς καθ' ἡμετέρας ἔργον συμπαθήσαντες τοῦ πόνου αὐτῶν καὶ ἐπιβί- λητας τὰς συμπληθείας τῶν ἐπὶ τῷ κλῆρῳ αὐτοῦ διαβεβαιωτῶν δυστυχισμάτων τοῦ θανάτου τῆς προσλα- στήρας καὶ εὐτυχίας αὐτῶν σελύρου καὶ μητρὸς ΑΙΚΑ- ΤΕΡΙΝΗΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ Ἰδρ. δι' εὐχαριστοῖν θερμῶς τῇ Α. Θ. Π. τῇ Οἰκουμένῳ Πατριάρχῳ κ' Ἰωακείμ τῷ Γ' εὐερεστηθέντι ἕως πᾶσι ἰσχυρῶς διεβόλησεν συλλυπητήρια ἀδελφῶν ἐπὶ τῆς Α. Π. τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Δαυριτίου, τοῦ Σεβαστ. Μητρο- πολιτῆς Ἀγίου Ἐθέσου κ' Ἰωακείμ καὶ Ἀγίου Ἀμασίου κ. Ἀνθίμου, τῷ Ἐσχωτήρῳ κ. Ἀλεξάνδρῳ Καρδιοθεωρῷ Πατρὶ καὶ τῇ Ἐργαστήρῳ Κυρίῳ Ἁλ. Καρδιοθεωρῷ, τῷ ἐν Μακρυχωρίῳ Σουλῶν Ἀποστόλῳ Παύλῳ εὐερεστηθέντι ἕως ἐνεπροσω-

ποῦσιν κατὰ τὴν κληρίαν ἐπὶ τοῦ κ. Ἡρακλείου Πίν- τος, τῆ ἐν Τραπεζοῦς Φιλοπότῳ Ἀδελφότητι συλλυπητήριον δι' ἰσοτιμίας, τῇ ἄδελφῳ Ἐθέρῳ τῶν Σχολῶν Διπλοπόνου δερμηνευστικῶν φιλικητικῶν διὰ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς κ. Στ. Βισσοῦ ἱατροῦ, τῷ κ. Καλλίμαχῳ βέτ. Ἀποστολῶν, τῷ εὐερέθῳ ἀδελφῷ καὶ Συντάξῳ τοῦ ἡμερησίου τῶν εὐερέθων Βουκουρεστίου εὐερεστητῶν ἀποστολῶν Μαρίῳν Βα- νεκροῦ, ὅς καὶ τῶν πολλῶν φίλων καὶ γνωστούς τοῦ ἰντιμῶν τε καὶ ἐκ τοῦ ἔθιμου καθ' ἡμέραν ὄντες ἐκέρσανον αὐτοῖς θερμῶς ἐπὶ βαρῶ ἔργῳ τῶν συμ- μαχῶν καὶ σεβασμῶν εἰς τὴν μνήμην τῆς μακαρίτου, ἐπιστολῆς καὶ τῷ κ. Γ. Κόντη ἱατροῦ ἵσαν εὐερεστη- τας παρασχέτη τῇ μακαρίτῳ τὴν ἱσχυρὴν ενδω- ρμὴν του.

ΤΥΠΟΝ Μ. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ
Γαλατῶ, ὄδῳ Ἡλίου, ἀρ. 12.

— Διευθυνταὶ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ —

«Ὁ πᾶσι τὰς ἄριστε- ρας Νουκίας σπαραγμῶν, ἠβλαστον πνεῦμα.»
Ἰδρ. Ἰδρ. Μαν. Στ. 673-5

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΡΡΗΣΕΙ ΤΗΣ Α. Α. Μ.
ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΑΒΔΟΥΛΑ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ

Χθὲς ἡ βασιλεὺς αὐτῆ τῶν πλεων τῆς ραι- δρᾶν καὶ πάμπατων ἐορτῆν, τὴν ἐορτὴν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σιπτοῦ καὶ πατρικοῦ Κυριαρχοῦ τοῦ μεγάλου καὶ κρατικοῦ Ὀθωμανικοῦ τούτου κράτους. Χθὲς ἐκατομυρία λαῶν ἀνήγειραν θερμῶν εὐχῶν πρὸς τὸν Πλάστην ὑπὲρ τῆς πε- φιλημένης καὶ σεπτικῆς ταύτης, κεφαλῆς, ἥτις ἀποστέλει τὴν πολυτέλειαν Κορυφῆν καὶ Κο-

ρωνίδα τῶν, καὶ ἐκατομυρία φῶτων κατεπέ- λάγαν τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν ἀνα- φέροντα ὡς εὐχῆριον φανὸς τῆς ἀχανοῦς ταῦ- τῆς Λατανίας. Ἡ ὅλα ἐκατομυρίων ἑλνω- λαῶν προσηγομένῳ ὑπὲρ ἐνὶς μέσῳ προσώ- που εἶναι πάντοτε συγνηθῆναι τι. Δίτσι μετ' ἀπαύρου ἐξάρτους ὁπομνηστικῶν ὁποῖον ἀχανῆ καὶ ὑψίστην κίετήται σημείωσαν δι' αὐτὰ τὸ πρόσωπον τοῦτο τὸ Ἐν καὶ μόνον, τὸ πρόσω- πον τὸ Βασιλικῶν, περ' οὐ καὶ μόνου ἐξαρτά- ται ἡ προστασία καὶ εὐτυχία αὐτῶν καὶ εἰ ποικίλει αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τύχαι. Ἰσὲρ τοῦ Ἐνὸς τούτου πανοπέτου καὶ ὑψηλοῦ προσώ- που, παρὰ τῆς μεγαλειότητος καλοκάγαθίας τοῦ ὁποῖου τοσούτων καθ' ἑκάστην ἀπολαύομεν ἀ- γαθῶν, ἰγμόντες καὶ ἡμεῖς τὴν ἀσυνήτῳ ἡμεῶν φωνῆν, ἐδόμηθη τοῦ Ἰγίστου Ἀνακτοῦ τῶν ἀνάκτων, ὅπως ἐπιδαφίλῳ ἐκείνῳ πᾶν ἀγα- θὸν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν παρὰ τοῦ ποδᾶς τοῦ δεο- μένου ἐκατομυρίων!

ἄνω λύτης δι' ἡ Ἀνοῦτα ὁμ προέμια ἐρεθῆς καὶ μόνη διαρκῶν ἐπὶ κατωῦν τῆς.
— Νονά, τίμην ἡ Ἀνοῦτα, εἶν ὁμ φύμα ἐντιμῶν εἰμῶ μόνον ὅταν μὴ δαίξῃται.
Ἡ πρηνήσῃσα τὴν κατρησασθὴ ἐνέμῃμας καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνήθη καὶ διαμολογήθη ἐπιση- μος : ἡ Ἀνοῦτα ἔπαυσε πλὴν ἡ ἀνήκη εἰς καυτήν.

XII.

Καὶ πᾶσι ἀποδοτὴ ἡ Μάρθα Ρεῖ. Ὅταν περίκατος κλέον, οὐτὸ ἀνέστησεν, οὐτὸ μωσαϊκὴ ἐκείν ἐκασωμένην ἔκασωσαν. Ἄμα τῇ εὐδοίᾳ τῆς Ἀνοῦτας εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἔρχον ἡ ἀποδοτὴν παρτήν καὶ σχεδὸν ὅλην τῆς. Ἡ Μάρθα ἐπαθὴ τότε ὁρατικῶς εἰς τὴν σπου- δὴν τῆς ραστογραφίας, ἥτις μόνη ἐκλήρου τὸ κῆρον τῶν ἀδελφῶν ἡμεῶν ἐπὶ διὰ καὶ ἱσχυροῦν τῆς.

Ἰβὸς ἐπιστολῆς τῆς, ἦν τῇ ἔγραψεν ὁ ἀδελφός τῆς Τριβλῶς.
« Διὰ τὴν ἐγὼ εἶπαίς κῆν πλεονέταρον ἡμεῶν ; Παιῖς μὴ ἐπαύσῃμεν ἡλληνητίμα, τὰ ὅποια εἶν ἐπὶ τῆς βίβλου καὶ βίβλου εἰς ἀδελφῶν γέρας. Ὁ ἡλικιωμένος ὁ ἀδελφός, τὸ ὅποιο μὴ ἔχῃ τῆμας καὶ τὸν ὅποιο καὶ συντακτικῶν, εἶναι εἰ τῶν προμερῶν ἡλληνητῶν. Καθὼς ἀρετὰ χρέματα καὶ ὅποια εἶναι ἡ ἀγοράσῃς μὴν εἰ τῶν πλεονῶν ἡμεῶν, αἰ ὅποια δύνανται νὰ αὐλοῦνται πανταχῶ καὶ νὰ περιφρονῆται ἀπὸ χωρῆς εἰς χεῖρα ἄνω οὐδὲν ἔστι κινῶν. Μὴ τὰ ὀλίκα αὐτὰ μία ἀδελφὴ ἐκτελεῖται εἰς τὸν οἶκον, ὅπου μόνος δύνανται νὰ προκαλέσῃ φρακάλα δυστυχίματα. Ἀκαίωδ' ὅταν ἐσχέθη τὴν ἐπιστολὴν κατέην χεῖρα τοῦ Ἰβου σου συμ- φρονεῖτε.

Ἡ Μάρθα ἀναγνώσθη ταῦτα ὄφρατος τοῦ ὄμου. Πρὸς τί νὰ ἐξοδῆ τὰ χρέματά τῆς ἐπὶ ἴδοντα μὴ προη- ἰσητικῶς ἀδοκίμας τὰ ὀλίκα, εἶναι ἔργα μόνον, παρὰ τοῦ παρηγοῦστος φαρμακευτῶν πλῆθον τοῦ ἡμεῶν ἐργά- ζετο ὁ ἀδελφός τῆς; Ἐπαρῆσθῃ μάλιστα τὴν κέρτε- αν ὅπως ἀνακινήσῃ τὸ φαρμακείον τοῦ ἡμεῶν καὶ ἡ- γάρον δωρεῶν δι' ἑαυτήν, ἀλλ' ἔραται ἑκατοντάς διὰ τὴν οἰκοδόμῃαν. Εἰς τῆς μακαριμῶν τῶν ὄντων ἀπὸ τῆς πλεων πυροδοτικῆς ἐν ῥωτικῆς ἀρεταῖς πάντοτε μὴρὰ ἀνοήθη πλῆθος τῶν ἀναγῶν στυ- χιωθῶν φαρμακῶν χεῖρα ἀπρόσδοκον πῶς ἡ ἐπιμνηστικῆς προεβόλε. Γῆς ἡ καθήκοντα ταῦτης τῆς κληρίας κατέχευε ἡ Μάρθα ἑαυτὴ μετὰ τῶν λοιπῶν.

Μετὰ τῆς χρόνου ἡ κηρύτῃσος ἐπακατέμην εἰς τὴν προπύουσαν. Τὸ πῆθος τῆς εἰς παρῆλα ἐπὶ τῆς κηρύτῃς μὴ εἰας τῆς φρονῆς τῆς ἑκατοντάς αὐτοῦ. Ἦθη ἡ ἀρετὴ ἀπέκλειον ἐπὶ τὸ ἑσπῶν χρέματα, ἐλλὴ ἐλ βραβεία κινῶν καὶ πρῶτα χρέματα ὅς καὶ αἰ σφῆρας ἐπηρεαστοῦ ὅς προεβόλε πᾶσι εἰς τὴν πᾶ- ντα ἐκέρσανον καὶ βαρῆμον ὁδομασίαν τῆς.

Ἦρχοι νὰ ἔρχεται καὶ ἡ ἀποδοτὴ ἐπιστολῆς καὶ δι- πανα. Μία μεγάλη δόξα κῆν ἐν κλειῖ τῶν κωνωνικῶν ἡμεῶν ἐν ἡλικίᾳ 40 ἐτῶν. Ἄλλως τῆ ἑσπῆτικῆς Ἀ- νοῦτας εἰς τῆς τῶρα τῶσων ἀνέγκην ἡμεῶν τῆμας . . .

(Ἰ. Ἀνδ. Ιουβῆ)

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ